

Udenrigsministeren (Poul Nyrup Rasmussen, fg.):

Jeg ville sige, pilen trækker i den retning, men jeg føler ikke, jeg kan gå tættere nu, for vi kan formentlig ikke sammenstille de to situationer. Dengang var spørgsmålet, hvad vi skulle stå uden for, det, der i dag hedder de fire forbehold.

Og hvis hr. Thulesen Dahl mener, vi kommer i en lignende situation, hvis vi teoretisk forestiller os, at befolkningen siger nej, vil det jo indebære, at vi skal spørge os selv: Hvad skal vi så stå uden for?

Jeg har jo lovet befolkningen, og regeringen har lovet det, og vi har holdt det, at de fire danske forbehold er intakte. Det er fortsat befolkningens egne, de står også i dag som vores, og de kan kun ændres af os. Vi har en Amsterdamtraktat, der er bedre end den traktat, vi har, og vi har med et ja til den Amsterdamtraktat en bedre chance for at tage fat på en fredelig udvikling i Europa, end vi ellers ville have mulighed for. Hvad skulle vi stå uden for nu?

Vi har været inde på det en enkelt gang tidligere i dag, men vi skal da ikke sige nej til et bedre miljøsamarbejde. Vi skal da heller ikke sige nej til et bedre beskæftigelsessamarbejde. Vi skal da heller ikke sige nej til, at strengen er trukket klarere mellem, hvad EU ikke skal blande sig i, og hvad EU skal tage sig af. Vi skal da ikke sige nej til at samarbejde for et bedre sæt vedtægter, og det er det, der er min pointe.

Det er derfor, jeg er så overbevist om, at hvis vi sørger for, der er en ordentlig debat og en ordentlig, nøgtern og redelig information om, hvad konsekvenserne af et ja og af et nej er, at befolkningen så vil stemme ja i Danmarks egen interesse, fordi vi har en bedre traktat med Amsterdamtraktaten, end den gamle er udtryk for.

Vi kommer i en situation, der har visse fællestræk med den, vi havde i 1992-93. Men det bliver ikke helt den samme situation, og det bliver en situation, der er endnu vanskeligere end dengang, og en situation, der står »usikker« henover, og en situation, der indebærer, at Danmark kommer ud på sidelinjen, og dér ønsker jeg ikke Danmark skal være. Det er vi for gode til. Vi har masser at byde på. Vi har masser at være foregangsland for, og vi har masser af interesser, der skal varetages for danske arbejdspladser, for Danmarks position og Danmarks placering og for vores miljøskyld.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jamen vi skal sige nej til flere flertalsafgørelser, vi skal sige nej til at forpligte os til en fremtidig større suverænitetssafgivelse, og vi skal sige nej til større magt til Europa-Parlamentet.

Der er en lang række felter, hvor jeg kunne stille mig op på samme måde som statsministeren og sige, hvorfor vi skal sige nej. Men det er jo, fordi statsministeren ikke vil forholde sig til det, jeg spørger om, og derfor bliver jeg nu nødt til at bede statsministeren forholde sig til det, jeg spurgte om før – og det bliver nok det sidste, jeg får lov til i denne omgang – for det eneste, statsministeren vil svare, er, at pilen trækker i den retning, og det er måske det nærmeste, vi kan komme.

Men forestiller statsministeren sig virkelig, at hvis Danmark stemmer nej den 28. maj næste år, vil de andre lande helt uanfægtet kunne fortsætte med at gennemføre Amsterdamtraktaten, altså ratificere den og begynde at bruge den i praksis i forbindelse med EU's institutioner og lade Domstolen håndhæve sine områder i forhold til de traktatændringer, der er sket osv.

Hvis Danmark stemmer nej, mener statsministeren så, at der er nogen som helst mulighed for, at dét vil kunne lade sig gøre? Eller er statsministeren ikke enig i, at det ikke kun er pilen, der trækker i den retning, men at det er et faktum, at de andre lande kun kan gå videre med Amsterdamtraktaten, hvis de laver en aftale med Danmark?

Udenrigsministeren (Poul Nyrup Rasmussen, fg.):

Vi har været lidt inde på det tidligere i dag, men jeg forestiller mig ikke et sådant forløb, som hr. Thulesen Dahl var inde på.

Et nej vil indebære en lang række meget vanskelige situationer. Et nej vil også indebære, at udvidelsen risikerer at blive forsinket betragteligt, for det vil selvfølgelig tage tid at finde nogle løsninger på de problemer, Danmark står i, hvis det skulle gå hen og blive et nej.

Men vi er alligevel tilbage ved det grundlæggende, nemlig at et nej vil udløse det spørgsmål, vi skal stille os selv: Hvad skal vi så stå uden for? Og det er dér, jeg føler at debatten er mest reel og mest central, og jeg føler ikke, at jeg kan anbefale den danske befolkning at sige, at vi ikke skal gå ind for et bedre miljøsamarbejde. Og det er vigtigt at holde fast i – jeg gentager mig selv lidt, men sådan er det jo – at Amsterdamtraktaten på alle de punkter, der har